

havde et Krav paa at faa Bonus og derfor ikke vilde sætte Lovforslaget i Fare. Af de Punkter, der navnlig har været forhandlet om, skal jeg fremhæve Spørgsmaalet om Forholdet til Anstaltens Reservefond. Denne Reservefond har nu en meget betydelig Størrelse, og der har jo været og er jo meget forskellige Meninger om, hvorledes egentlig den retslige Stilling lige over for den er. Udvalget er gaaet uden om dette Spørgsmaal, har ladet det ligge til en anden Lejlighed og har nøjedes med at tage en Reservation med Hensyn til Stillingen mellem Staten og Anstaltens Reservefond, saaledes at der, naar det foreliggende Lovforslag vedtages, ikke derved er truffet nogen som helst Afgørelse af dens retslige Stilling lige over for Reservefonden. Et andet Spørgsmaal, som har været fremme i Udvalget, og for hvilket der var en ikke saa ringe Stemning, var at forøge Udbetalingen af Bonus meget væsentlig. Der var i Udvalget Stemning for at gaa til en betydelig højere Bonusudbetaling end den, som Lovforslaget fastslaar, men dette er et af de Punkter, hvor det ikke har været muligt for Udvalget, naar det vilde være nogenlunde sikker paa at se Loven gennemført, at vinde frem. Derfor har Udvalget været enigt i for saa vidt at blive staaende ved de Regler, som Lovforslaget indeholder, skønt der paa ingen Maade har været Enighed i at finde dem i og for sig tilfredsstillende. Om et meget væsentligt Punkt er der heldigvis naaet Overensstemmelse mellem Ministeren og Udvalget, nemlig angaaende Spørgsmaalet om Bonus til de Lærere, som ere forsikrede i Skolefonden. Med Hensyn til Begrundelsen deraf skal jeg tillade mig at henvise til Betænkningen. Paa et Punkt har Udvalget ikke kunnet blive staaende ved det foreliggende Forslag, nemlig naar Lovforslaget gik ud paa at danne en vedvarende Lov om Uddelingen af Bonus, der altsaa skulde gælde, indtil den blev forandret ved en ny Lov. Udvalget har vel ment, at man vilde kunne gaa bort fra det tidligere Princip at give en Bonuslov for 5 Aar ad Gangen, men at det dog var at gaa for vidt, naar man vilde give en Lov, der skulde gælde vedvarende, og har ment, at det var tilstrækkeligt, naar man gav en Lov, som gjaldt for 4 femaarige Opgørelser, altsaa udløbende den 31te December 1911. Dertil sigte de 4 første Ændringer til § 1. — Allerede ved første Behandling blev det fremhævet, at det vistnok vilde være heldigt, om man fik fastsat en bestemt Tid, efter at 5-Aars Perioden var

udløben, inden hvilken Bonus skulde uddes. I Loven af 1870 er det fastsat, at Anstalten skal holde sin Bogføring i en saadan Orden, at den til enhver Tid inden 6 Maaneder efter en Perodes Udløb kan opgøre Status. Imidlertid erkendes det fra Udvalgets Side, at Arbejdet er blevet meget vidtløftigere end oprindelig tænkt, og man er derfor gaaet med til at udvide denne Frist fra 6 Maaneder til $1\frac{3}{4}$ Aar, som maa være fuldkommen rigeligt. Det kunde jo endog synes at være en meget lang Frist, men naar vi faa den indført i Lovforslaget, gør Udvalget sig Haab om, at den maa blive overholdt, saaledes at de bonusberettigede kunne vide saa nogenlunde forud, til hvilken Tid deres Bonus i Aarenes Løb vil komme til Udbetaling. Dertil sigter Ændringsforslag Nr. 5. — Ændringsforslag Nr. 6 gaar ud paa, at de bonusberettigede ikke skulle afholde Udgifterne ved Beregningen af deres Bonus. Ogsaa derom kan jeg henvise til, hvad der blev udtalt ved 1ste Behandling her i Salen. Det rigtige er her uden Tvivl, at Udgiften ved Bonusberegningen bliver afholdt af Anstaltens Driftsfond. — Ændringsforslag Nr. 7 sigter til at faa en bestemt og forandret Regel, med Hensyn til hvem Bonus tilkommer af de Livrenter, som efter Lovforslaget have Adgang til Bonus, men som ere tegnede, før denne Lov træder i Kraft. Nogen saadan Regel for de Livrenter, der tegnes efter Lovens Ikrafttræden, behøves ikke, thi der vil det staa i Tegnerens Haand selv at faa det fornødne indført i Anstaltens Bøger. — Nr. 8 er kun et Redaktionsforslag. — Som fremhævet ved 1ste Behandling turde det være noget betænkeligt at lade Spørgsmaalet om, hvem af flere, der ere indbyrdes uenige derom, en Bonus tilkommer, afgøre af Anstaltens Bestyrelse under Rekurs til Finansministeriet. Udvalget har taget denne Tanke op og har ønsket, at et saadant Spørgsmaal skulde kunne afgøres gennem en Dom, og dertil sigter Ændringsforslag Nr. 9, hvorefter der efter hvert 5 Aars Opgørelse bliver beskikket en Kommission, bestaaende af en Formand og to Medlemmer, som skulde være Medlemmer af de overordnede Domstole. Honorarerne, som oppebæres af Formanden og disse Medlemmer, ere satte væsentlig lavere end i den tidligere Bonuslov, idet Udgiften efter denne Lov for hver Gang, Kommissionen nedsættes, vil komme til at udgøre 2,200 Kr., medens den, om jeg husker ret, efter den ældre Bonuslov udgjorde 6,000 Kr. — Ændringsforslag Nr. 10 staar i For-